உதயதாரகை—MORNING STAR.

PUBLISHED AT MANEPY, CEYLON, TWICE EACH MONTH, AT TWO SHILLINGS A YEAR, PAYABLE IN ADVANCE.

௨௰ம். புத்தகம், சஞ்சிகை ௮.] ௩௮௫௰ம்ஞு சித்திரை மீ. ௨௨ வ. வியாழக்கிழமை.—Thursday, April 22, 1852. [Vol. XII. No. 8.

[Account of a Nagercoil Christian Female.]

சத்தியாயி என்பவளுடைய சீவியவிருத்தாந்தம்.

இவள் திருவிதாங்கோடு சீர்மையில் முதலாவது, கிறிஸ்து மார்க்கத்தை அனுசரித்து நடந்துவந்த வலங்கை மாத்தாரில் வேதமாணிக்கம் உபதேசியாருடைய மகள்பிள்ளை பேத்தி. இவள் சிறுவயதில் நாகர் கோவிலிலுள்ள மால்ற்றம்மாள் அவர்களுடைய பள்ளிக்கூடத்திற் படித்து வாசிக்கவும் எழுதவும் திறமையுள்ளவளாயும் நல்லொழுக்கமுள்ளவளாயுமிருந்தாள். அப்பொழுது அம்மாளுக்கு ஆயாளாகவிருந்து ஊசித்தையலிலும்மேல்ச்சோடுதையலிலும் பழகியிருந்தாள். அல்லாமலும் ௩௬. வேதவினுவிடைகளாயும் வேதவசனக்கொத்து முழுவதையும், தீமோத்தேயு, பிலிப்பியர், எபேசியர் முதலான சிலநிருபங்களாயும், அனேகஞ் சங்கீதங்களாயும், அனேக ஞானப்பாட்டுக்களாயும் மனப்பாடமாய்ப் படித்திருந்தாள். அவளை அந்த அம்மாளும் யாவருஞ் சினேகித்தார்கள். அப்படியிருக்கையில் பிராமணகுலத்திலிருந்து குணப்பட்ட செமிஸ்ற்றவுனில் சுவிசேஷப் பிரசங்கியாயிருக்கிற தேவதாச ஐயரவர்களுக்கு ௩௮௪௮ஞு. புரட்டாசி மீ. ௰௬ந். வ. விவாகஞ்செய்து கொடுக்கப்பட்டாள். அதுமுதல் அவள் அவருக்கு உற்றதுணையாக நடந்துவந்தாள். அவருடைய சம்பளப்பணங்கள் அவள் கைவழியாய் பத்துவருஷக்காலமாகச் செலவழிக்கப்பட்டிருந்தும் தனக்காவது தன் பிள்ளைக்காவது யாதொரு நகைசெய்யவும் பொருள் சேர்த்துவைக்கவுங் கவலப்படாமல், தருமச் செலவுதலிர, அன்னவஸ்திரம்உண்டானாற்போதும் என்கிற மனதுள்ளவளாயிருந்தாள். அவள் அதிக சாக்கிரதையுள்ளவளாய்த் தன் வீட்டுவேலைகளை ஒழுங்காய்ச் செய்துவந்ததுமல்லாமல், தன் பத்தாவுக்கு வேண்டிய உடுப்புக்களைத் தானே தைத்து வந்தாள். அவள் பொதுவாய் யாவரோடும் அன்பும் மனத்தாழ்மையுமுள்ளவளாய் நடந்துவந்தாலும் தன்னிடத்தில் வெடுவெடுத்ததணம் அடிக்கடி உண்டாயிருக்கிறதைக் கண்டு மனஸ்தாபப்பட்டுச் செபம்பண்ணுவாள். வழக்கமாய்ப் பகல் மூன்றுமணிக்குமேல் வேதபுஸ்தகங்களாயும் மற்றும் புஸ்தகங்களாயும் உதயதாரகையையும் வாசித்துத் தியானித்துச் செபஞ்செய்து பின்பு சமையலவேலையைத் துவக்குவாள். நாடோறும் சமையலுக்கு அரிசியெடுக்கும்போது தோற்காள் சங்கத்துக்காக ஒருபிடி அரிசி பானையிற் போட்டுவருவாள். அவள் தன் விவாகத்துக்குமுன்னே கிறிஸ்து நாதர் பாடுபட்ட தியானத்தைவாசித்து முடித்திருந்தும் போனவருஷம் வாசிக்க ஆசையுள்ளவளாய் இருகாதவழிக்கு அப்புறமிருக்கிற தன் சிறியதகப்பனாருக்குக் காகிதமெழுதி அந்தப் புஸ்தகத்தை வருந்திச் சிந்தனையோடு வாசித்துஅதிலுள்ள இன்பமான பொருளை எடுத்துக் கணவனோடு சம்பாஷித்து மகிழ்ந்தாள். அவள் தன் பிள்ளைக்கு இளக்காரங் கொடாமல் ஒருவாத்தியைப்போல நடத்துவாள். தன் பிள்ளை ஒரு பொய்சொல்லுவதைக் கேட்டால் உடனே தண்டித்துப் புத்திசொல்லுவாள். அவளுடைய பிள்ளைகளில் மூன்று குழந்தைகள் இறந்துபோன வேளைகளில் அவைகள் நித்திய பாக்கியத்தை அடையக் கத்தருடைய சன்னிதியில் பிரவேசித்தனவென்கிற விசுவாசத்தோடே கத்தருடைய சித்தத்திற்குக் கீழடங்கித் தகாது துக்கங்கொண்டாடாமல் அமைதலாயிருந்தாள். ரூகம் ஞு. வைகாசி மீ. முதல் அவளுக்குத் தலைநோவு சுரம் முதலான வியாதிகள் உண்டாகி இராக்காலங்களில் நித்திரையில்லாமல் வருத்தமடைந்தாள். மார்கழி மாதம் கத்தருடையபந்தியவளுக்குக்கடைசியாக இருந்தது. மறுநாள்முதல் அதிக பலவீனமடைந்து படுக்கையிலானாள். அதைக்கண்ட அன்புள்ள போதகராகிய இரசல்ஜயர் ருசியும் பெலனுமான போசனபானங்களைக் கொடுத்துவந்தார். பல மருந்துகளுஞ் செய்யப்பட்டன. அப்படியிருந்தும் அவள் சுகமடையாமல் தேகம் நாளுக்குநாள் மெலிந்து வியாதி அதிகப்பட்டது.

பிறகிட்டதைமாதக்கடைசியில்நாகர்கோவிலில் தாய்தகப்பனப்போல வழக்கமாய் ஆதரிக்கிற அச்சுக்கூடத்து யேசுஅடியான் மேஸ்திரியார் வீட்டில் கொண்டுவரப்பட்டாள். அவளைக் கனம். மால்ற்றம்மாள் வந்துபார்த்து மனதுருகி மருந்துங் கஞ்சியும் சாப்பாடும் அனுப்பி ஆதரித்துவரச் சற்றே லேசாயிருந்தும் பின்பு மாசிமாதம் பாதிக்குமேல் தலைநோவு அதிகரித்தது. அவ்வேளையில் தாரகையிற்காட்டிய அலிழ்தத்தையுஞ் செய்து பார்ப்போமென்று சீவலையை நவத்து நெற்றியிலே சுற்றிப்போட்டும் பின்னும் பலமருந்துகள் செய்துபார்த்தும் அற்பசிமாதம் இருபத்தொராந்தேதி முதல் தலைக்குத்தோடு கூடப் பிற அகோரத்தினாலே புலம்பலுமுண்டாயிற்று. பங்குனிமாதம் இரண்டாந்தேதி அவளுடைய குரல் கம்மத்துவங்கிற்று. மால்ற்றையும் அம்மாளுங்வந்து அவளுடைய ஆத்துமாவைக் கத்தருக்கு ஒப்புவிக்கப் புத்திசொல்லிக் கிறிஸ்துவை விசுவாசிக்கிறயாவென்று கேட்டதற்கு முகமலர்ச்சியுள்ளவளாய் ஆம் என்று தாழ்ந்த குரலோடே சொன்னாள். பின்பு போதகர் என் பிதாவின் வீட்டில் அனேக வாசஸ்தலங்கள் உண்டேன்று நம்முடைய இரட்சகர் சொல்லியிருக்கிறாரே நீ அவ்விடத்திற் போகிறதற்கு மனசாயிருக்கிறயாவென்று கேட்டதற்கு நான் அவ்விடத்திற் சேருவதற்கு இன்னும் ஒருநாள்தூன் இருக்கிறதென்றாள். போதகர் செபஞ்செய்து முடித்தபின்பு அவள் சிரித்தமுகமாய்ச் சலாஞ்செய்து வழிலிட்டனுப்பினாள். அதின் பின்பு மேற்சொல்லிய யேசுஅடியான் மேஸ்திரியாரும் அவள் பத்தாவும் சமீபத்திலிருந்து இரட்சிப்பின் மார்க்கத்தைக் குறித்துச் சுருக்கமாய்ப் பேசினார்கள். அவர்கள் கேட்டகேள்விகளுக்கு அவள் தகுந்த மாறுதரங் கொடுத்தாள். அவ்வேளையில் தன் இருகையும் கோத்துக்கொண்டு சுருக்கமாய்ச் செபஞ்செய்தாள். இடையிடையே யேசுவே இரங்குமென்றாள். அவளுக்கு எழுப்புதலாக, எபிரேயர் ௩௮ ம். அதிகாரம் ௧௫. வசனத்தை அவள் புருஷன் அவள் காது கேட்கச் சொல்லத் துவங்கினபோது அவள் அது முழுவதையும் சிந்தனையோடே [illegible] அ. வயதுப் பெண்குழந்[illegible] பிள்ளையாயிரு. அங்கு [illegible] யென்று புத்திசொன்னாள்.

ஐந்தாந்தேதி காலையிலே [illegible] ஆறுதலும் உண்டாகாமல் [illegible] சீவன் கிறிஸ்துவே என்கிற ஞான [illegible] மண அவஸ்தையாயிருந்து [illegible] கேட்டு முகமலர்ச்சியுள்ளவளாயிருந்தாள். [illegible] ஏட்டரைமணியில் அனேக சகோதரிகள் கூடிநிற்க அவள் பத்தா கத்தரைத் துதித்து அவளைக் கத்தருக்கு ஒப்புவிக்கிறேமென்று செபஞ்செய்த பின்பு அவள் தன்னை மீட்டுக்கொண்ட கத்தராகிய யேசுக்கிறிஸ்துவின் பாடுகளுக்குப் பலனாக அவருடைய இராச்சியத்தில் நித்திய இளப்பாறுதலுக்குள் பிரவேசித்தாள். துக்கத்துக்கு வந்த சனங்கள் அஞ்ஞானிகளப்போலத் துக்கங் கொண்டாடாமல் கிறிஸ்தவர்களுக் கேற்றவிதமாய் துக்கம் விசாரித்துக் கண்ணீர் விட்டார்கள்.

பின்பு சாயங்தரம் நாலுமணிபோல அவள் தேகத்தைச் சவப்பெட்டியில்வைத்துக் கல்லறைக்குக் கொண்டுபோகையில் சபையாரும் பள்ளிக்கூடத்து ஆண்பிள்ளைகளும் பெண்பிள்ளைகளுந் துக்கத்துக்குவந்த மற்றச் சனங்களும் ஞானப்பாட்டுப் பாடிக்கொண்டு வந்தார்கள். பிரேதம் கல்லறையில் இறக்கப்பட்டபொழுது, ௩௬ ம். சங்கீதத்தில் நான் என் எல்லாப் பிதாக்களப்போலே அநேதேயும் பரதேசியுமாயிருக்கிறேன் என்றிருக்கிற வாக்கியம் லிஸ்தரிக்கப்பட்டதின்பின்பு கூடிவந்த யாவருக்கும் எழுப்புதலாகப் போதகர் சில புத்திசுவாசங்கொண்டார். பின்பு செபஞ்செய்து பிரேதத்தை அடக்கம்பண்ணினார்கள். அவள் மரிக்கும்போது ஏறக்குறைய, ௨௬. வயசுள்ளவளாய் மரித்தாள்.

இவ்விதமாய் அவளை நடத்தின திரியேக தேவனுக்குத் தோத்திரம் உண்டாவதாக. அவரே அவளுடைய பத்தாவையும் பிள்ளையையும் சகல சத்தியத்திலேயும் நடத்திவருவாராக. இப்படிக்கு, நாகர்கோவிலில் தாரகையின் கையோப்பக்காரர்.

[Native Female Education.]

பெண்கள் கல்வி கற்கவேண்டுமென்பது.

எங்கள் மிசியோனிலே பெண்பிள்ளைகளின் கல்வியை விருத்திபண்ணுவதற்காய் நாங்கள் ஏற்கனவே பண்ணிவந்த முயற்சிகள் யாதென்பதைச் சரித்திரத் தொடர்பாய் எழுதத்தணிந்ததினால், இந்த இலங்கைத் தீவில் அதிகந் தத்துவசலுகையான உத்தியோகஸ்தராயிருந்தவர்கள் எங்களுக்கு முறைக்குமுறை எழுதியனுப்பின காகிதங்களிலிருந்து சில பகுதிகளையெடுத்து முகவுரையாகக் காட்டுவது தகுதியென்றெண்ணுகிறோம்.

இதைத் தாரகையிலேதும் நோக்கமென்னவெனில்: முதலாவது, பெண்கள் கல்விகற்பதினாலுண்டாகும் பிரயோசனமே மிசியோன் குமாரபடும் பிரயாசத்துக்கொரு பிரதான துணை[illegible] சிலபல யோக்கியரும் அரசாட்சி உத்தியோகஸ்தங்கொண்டிருக்குங் கருத்தைக்காட்டவும்; இரண்டாவது, அவர்களப் படிப்பிக்கிறதற்குப் பாரதூரமான முயற்சிகள் செய்வதே இவ்வூரவர்கள் தேறுகிறதற்கும் இச்சாதியார் சீரேஷடராகிறதற்கும் ஏற்றவழி வகையென்று சனங்களுக்குவெளிப்படுத்தி அவர்கள் மனதுக்கு உச்சாகத்தைக் கொடுக்கவுந்தான்.

எங்கள் தீவிற்கு முதன் நீதிபதியாயிருந்து, சிறீ. றிச்சாட் ஒற்லியேன்பவர் முதன்முறையாய் எங்கள் மிசியோன் தலங்களுக்கு வந்துபோய்ப் பத்து வருடத்தின்பின் எங்களுக்கெழுதியனுப்பின காகிதத்திலிருந்து [illegible]வற்றை எடுத்துக் காட்டுகிறோம். அவர் எங்கள் குருமாருக்கு நல்ல சினேகிதனாகி, விசேஷித்த கருத்தாய்ப்பார்க்கில் அவருடைய நாமதேயமாய் அழைக்கப்படுகிற வட்டுக்கோட்டைச் சாஸ்திரப் பள்ளிக்கூடத்துக்கு உபகாரியுமாகி அதைக் கட்டுகிறதற்கு, ௩. பவுன் நன்கொடை கொடுத்ததுமன்றி, பள்ளிக்கூடத்தின் வருடாந்தச் சோதனைக்கும்வந்து பணத்தால் விலைமதிக்கப்படக்கூடாத அனேகம் உதவிகளைச் செய்துபோனார். அவர் பிறகிட்ட, ௩௮௮௮ ம். ஞு. கார்த்திகை மீ. ௨௧. தேதியிலன்று சாத்திரப்பள்ளிக்கூடத் தலைவருக்கு எழுதியனுப்பின காகிதமாவது:

எனன்றுமையமான ஐயாவே, நான் இலங்கையை [illegible] மறுபடியும் உமது மிசியோன் [illegible] மெலிகப்படுதால், நீர் [illegible] [illegible] [illegible]

கள் உங்கள்மார்க்கத்தைவிட்டுக் கிறிஸ்துமார்க்கத்திற் சேர்ந்ததற்கு நியாயம் யாதென்று கேட்கச்சம்பலித்தால் அவர்களுக்குத் தடையின்றிப் போதமான உத்தரஞ் சொல்லுகிறதற்கு அவர்களைப் படிப்பித்து வைக்கவேண்டியது. இப்போ பரம்புகிற பேயாராதனையை அழிக்கிறதற்கு நீர் ஒரு கையினாற் பிரயாசப்படுகையில், மற்றக்கையினாற் கிறிஸ்துமார்க்கம் அஸ்திபாரமாய் ஸ்திரப்படப் பண்ணுவீர். இருதயத்தைச் சுத்திகரிக்கவும், குணகுணங்களை மாற்றவும், தேவசாயலை இழந்து அற்சாய வலயணிந்த மனிதனுக்கு ஸ்ரீப்படுத்தவும் கூடியமார்க்கங் கிறிஸ்துமார்க்கமேயல்லாமற் பின்னொன்றில்லை. இப்படிக்கு, றிச்சாட்ஒற்லி.

உதயதாரகை.

சுஅாஎடுஉ ஞூ. சித்திரை மீ. ௨௨ ந. ௨.

[Children suffer for the sins of their Parents.]

பிதாக்கள் செய்த அதிக்கிரமத்தைப் பிள்ளைகளிடத்திற் கடவுள் விசாரிக்கிறாரென்பது.

அனேகர் இதை மறுக்கத் துணிகிறார்கள். பிதாக்கள்செய்த அதிக்கிரமத்தை என்னைப் பகைக்கிற பிள்ளைகளிடத்தில் மூன்றுநாலு தலைமுறை வரைக்கும் விசாரித்து, என்னிடத்தில் அன்புவைத்து, என் கட்டளைகளைக் காத்துக்கொள்ளுகிறவர்களுக்கு ஆயிரந் தலைமுறைவரைக்குந் தயை செய்கிறவராய் இருக்கிறேனென்று யேகோவா இரண்டாங் கற்பனையில் திருவாய் மலர்ந்தருளி இருக்கிறார். இக்காலத்தீற் பற்பல இடங்களிலும் உண்டுபட்டுவரும் மதுபானவிலக்குச் சங்கங்களினால் இந்தத் திருவாக்கு அதிசயவிதமாய்த் திருட்டாந்தப்பட்டு வருகின்றது. குடிகாரருடைய பிள்ளைகளும் குடியில்லாதவர்களுடைய பிள்ளைகளைப்போலக் குடிவெறியாகிறதற்கு இடமில்லையென்றுமுன்னே சனங்கள் அறியவுமில்லவ, அறிந்தாலும்நம்பவுமில்லவ. இது உண்மையேன்று பூரணமாய்த் திருட்டாந்தப்படுத்துகிற அனேக உதாரணங்களை நாங்கள் வெகுகாலமாய்க்கண்டு கவனித்திருக்கிறோம். இந்த உண்மையை மறுக்க விரும்புகிறவர்கள் தங்களைச் சுற்றிப்பார்த்தால், வேறனேகவிதமாய் இதை திருட்டாந்தப்பட்டிருக்கக் காண்பார்கள். தாய்தகப்பன்மாருக்கிருக்கும் கயரோகவியாதி பிள்ளைகளுக்குப் பரவணியாய் வருகிறதில்லையா? வேறுஞ் சில பரவணிலியாதிகளில்லையா? குடிவெறிமூலமாய் அல்லது சிற்றின்பங்காரணமாய்ப் பிதாக்கள் தங்கள் ஆஸ்தி சம்பத்துக்களை நாசம்பண்ணினால், அதினாற் பிள்ளைகள் பலமுறையுந் தீர வருந்துகிறதில்லையா? பிதாமாய் இப்படித் துயிருக்குள்ளே சரியாய் நடக்கிறது. அனேகமாயிரம் வருடக்காலமாகத் தங்கள் மூதாக்கள்செய்த அதிக்கிரமத்தினிமித்தந் தங்களுக்கு நேரிட்டு பெரும் பாவங்களை அனுபவிக்கிறார்கள். இது அவர்களுடைய உடம்புக்கு மாத்திரமல்ல, அவர்கள் சன்மார்க்க நடைக்குஞ் சேர்ந்ததாய் இருக்கின்றது. அவர்களுடைய பிதாக்களோவென்றால் கேட்ட அஞ்ஞானப் பழக்கங்களிலே நாள்விட்டு வந்ததினால் அவர்கள் பிள்ளைகளும் அதினிமித்தம் வருந்துகிறார்கள்.

கள்ளுக் சாராயம் முதலிய பதார்த்தத்தைக் விடுவதுமாத்திரமல்ல, பாக்குவெற்றிலை சப்பாமலும் புகையிலை குடியாமலும் விலக்கி அதினால் தங்கள் ஊரவர்களுக்கு ஒரு முன்மாதிரி காட்டுவது அவசரமென்பதின்பேரில் எங்கள் உதவிக்காரரிடத்தில் இரைக்குச் சிறிது நாளைக்குமுன் வற்புறுத்திப்பேசின பொழுது, அவர்களிலொருவர் சொன்னது: ஐயா, இப்படிச்செய்யக் கூடியளவு பிரயாசப்படுகிறோம். ஆனாலும், மெத்த வில்லங்கமாயிருக்குது. எங்கள் பிதாக்கள்செய்த பாவத்தினால் நாங்கள் வருந்துகிறோம், என்றார். சந்தேகமில்லாமல் அவர் உண்மையைச் சொன்னாரென்று விளங்குகுது.

இதற்கிசைவாய் வேறொருகாரியத்தை நாங்கள் கண்டறிந்திருக்கிறோம். அது சற்றே விசேடமுள்ளதானதாகையால் அதையுஞ் சொல்லுகிறோம். ஒரு சமுசாரத்திலே மூன்று அண்பிள்ளைகள் பிறந்த பிற்பாடு, அவர்களுடைய பிதாக் குடிவெறி பழகிவருங் காலத்தில் நாலாவதாயொரு அண்பிள்ளை பிறந்தது. அவனுந் தன் மூத்த சகோதரர்களைப் போல உரத்தசரீரமும் முயற்சியும் விவேகமுமுள்ளவனாகிப் படித்துக் கெட்டிக்காரனாய்ப் பிரக்கிராசி உத்தியோகஸ்தனானான். ஆனாலும் அதிட்டங்கெட்டவனாய், பிதாவைப்போல் இவனும் பரவணியாய்க் குடிவெறியினாற் புகையிலைக்குடியினாலும் பழகி வந்ததினால் வறுமையடைந்து பெண்சாதி பிள்ளைகளை இரக்கவைத்தான். இப்படியிருக்குங் காலத்தில் அவன் சாகிறதற்குமுன் அவ்விடத்தில் ஒரு மதுபானவிலக்குச்சங்கம் உண்டுபட்டது. அதற்கு இவனே சபாநாயகனாக ஏற்பட்டாலும் அவன் சுகமடையக்கூடாத அவ்வளவு சரீரம் வாடி மெலிந்து இறந்துபோனான். இவனுடைய சகோதரர்கள் மூன்றுபேரும் இந்த நச்சுரீரிலே தாங்கொண்டவர்களாய்க் காணவில்லவ. இங்கே காட்டப்பட்ட இந்தக் குடிவெறியின் எங்கள் சொந்தச் சகோதரன். அவன் தன்னிளமையின் நாட்களிற் தன் உத்தியோகத்திற் சலுகையுள்ளவனும், தன் சமுசாரத்துக்கும் மற்றும் ஊரார் அயலாருக்குள்ளே கனமும் நற்பேருமுள்ளவனுகி வருகிறதாகத்தோற்றியும் பிற்சிலே பழத்தமாதிரியாய்ப் போயிற்று. லௌகீக ஆசைவழியாய் நடந்ததால் வறுமையுங் கேடும் அவன் சமுசாரத்துக்கும் மற்றவர்களுக்கும் நேரிட்டது. மஸ்தக்கொள்ளுகிற சகலவகையான பதார்த்தங்களை முற்றும் நீங்கள் விடவேண்டுமென்று நாங்கள் உங்கள் பிரான சினேகிதர்களைப்போல வைராக்கியங் கொண்டு உத்தரித்துப் பேசுவதினால் நீங்கள் அதிசயப்படுகிறீர்களோ? வறிய வெறியின்தானும் எங்கள் சத்தத்துக்குச் செவிகொடுத்து, தான்விழுந்த பாதாளமென்னும் இழிவிலும் நிற்பந்தத்திலுமிருந்து ஏறிக் கனங்கொண்டு பராபரனுடைய புத்திரனுடைய வானராச்சியத்திற்குச் சுதந்தரவாரியாயும் வருமளவும் நாங்கள் தேவஉதவியால் இதுகாரியத்தைப்பற்றித் துக்கத்துடனேயும் அழகையுடனேயும் எச்சரித்து உங்களுக்குப் புத்திசொல்லும்படி நிண்ணயம்பண்ணிக் கொண்டோம்.

இதனால் பிள்ளைகள நேசிக்கிற பிதாமாதாக்களுக்கு எத்தனை முயற்சி அல்லது எவ்வளவு தைரியம். உங்கள் பிள்ளைகள் நித்தியா நித்தியத்துக்குஞ் சன்மார்க்கமுஞ் சந்தோஷமுமுடையவர்களாய் வரும்படி விரும்புகிறீர்களோ! இதற்கு நாங்களே மறுமொழிசொல்லத் தேன்வையில்லவ. பிதாக்கள் செய்த அதிக்கிரமத்தைப் பிள்ளைகளிடத்தில் கடவுள் மூன்று நாலு தலைமுறை மட்டும் விசாரியாதபடிக்குப் பின்னைப் பிள்ளைகள்தானே பாவத்தை விட்டோடி நன்னெறி ஏழக்கத்திலுஞ் சன்மார்க்கத்திலும் நாட்களை விடவேண்டும். அந்தப் பெரிய நியாயத்தீர்ப்புநாளிலே நீதி இராசாவுக்கு முன் அழைக்கப்பட்டு நிற்கும்பொழுது, பிள்ளைகளை மோதிப் தங்கள் அழிவுக்குக் காரணந் தங்கள் தகப்பனென்று குற்றஞ்சாட்டினால் அதற்காகச் சந்தோஷப்படுகிற பெற்றருண்டா!

[Love Feast.]

நேசவிருந்து

தாரகையே.—இந்தமாதம் கூன். ௨. பெரிய வேள்ளிக்கிழமை பின்னேரம், மூன்றரை மணியளவில், யாழ்ப்பாணம் உவெஸ்லியன் மிஷன் சங்கத்தைச் சேர்ந்த தேவாலயத்தில், சபையார் தங்கள் சாதாரண அன்னியரொன்னிய ஐக்கத்தைக் காண்பிக்கும் பொருட்டாகக் கொண்டாடிய நேச விருந்தில், வளமைப்படி பாடி, கனம்பொருந்திய ஊர்வலன் ஜயர் செபம் பண்ணி ஒருவிதமான பண்ணிகாரத்தை யேல்லோருஞ் சாப்பிட்டு, ஒரே பாத்திரத்தில் யாவரும் குடித்தபின், பலகுந் தங்கள் தங்கள் மனக் திருப்புலுக்குந், கிறிஸ்துவுக்குள் ஒரே அவயவமாயிவனக்கப்படுதலுக்கு முன்னாயிருந்த ஏதுக்களைப் பேசினார்கள். அவற்றுள் அநேக காலமாகச் சைவசமயத்தை நுகிர்துப் பரீட்சித்து, பின்பு அதையரோசித்துக் காத்திராது விதமாகக் கிறிஸ்தவனை ஒருவர் பேசியவைகளை வாசிப்பொருக்குபயோகமாகும் பொருட்டுத் தயவாய் உன தோர் கோணத்தில் பிரசுரஞ் செய்யும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இப்படிக்கு, ஓர்கிறிஸ்தவன். சித்திரைமாதம், ௨௯ உ. வண்ணார்பண்ணை.

எனதன்புள்ள சினேகிதரே:

பாலிகளிற் பாலியாகிய என்னையும் பரிபூரணமாக்கமுள்ள தேவன் தமது சனங்களிலொருவனுகச் சேர்த்தருளிய தயவை நானெம்மாத்திரமென்று சொல்லலாம். அயினும் பொழிப்பாகச் சிலதை மாத்திரம் பேசுவேன். அநேக நலமுறைகளாக அந்தஎனுவிருளில் அமிழ்ந்தி, அசைவதானமற்ற விக்கிரகங்களைத் தொழுது, மனம் உச்சித்தபடியே யாவையுஞ் செய்துவருகிற குடும்பத்திலே நான் பிறந்து, என் முன்னோர்களப்போலவே யாவையும் நடப்பித்து, தமிழ்ப் பாஷையிலே சைவ சமயசாரங்களையும் மற்றுஞ் சடங்குகளையுமறிய வேண்டிய அளவு கற்றுக்கொண்டதின் பின்பு, நான் இங்கிலீசுப் பாஷையைக் கற்கும்பொருட்டாய் பரிசுத்த விலிலிய வேதாகமத்தைப்படித்துவரும் பொழுது, நாளது வீதமாகச் சத்திய வேதசார மென்னிலே ஏற ஏற சைவசமயப் போதனைகள் அணுவணுவாய் அற்றுப் போனது மன்றி சைவசமயவாசார சிர்த்தியங்களுக்கு விரோதமாய் ஒரு விதமான அரோசிப்பும் என்னை அறியாதபடி எனக்குள்ளுண்டாயிருந்தது. இருந்தாலுங் கிறிஸ்து மார்க்கத்தையுமேற்றுக்கொள்ளச்சாதிப்பிராந்தி முதலிய அவபத்திகளே எனக்குத்தடைகளாயிருந்தன. இப்படியே இருந்துவரும் நாட்களில் அதாவது, ஆசாசரும் வருடத்தில், கொள்ளை நோயாகிய கோதாரி வியாதி என் ஊரவர்கள், அயலவர்கள், உற்றார், சுற்றத்தார், குடும்பத்தார் முதலானவர்களில் அநேகரைப் பயங்கரப் படத்தக்க விதமாய் நாசஞ் செய்ததுகண்டு, நானுமிறந்துபோவேனோ தெரியாதேயென்று பயந்து யோசித்துக் கொண்டிருக்குங் காலத்தில் தேவாதீனமாய்க் கனம்பொருந்திய எட்லி ஜயர், பிலிப்பு உபதேசியார், இன்னுமிரண்டு மூன்று கிறிஸ்தவர்களாகிய என் சினேகிதர்கள் இடைக்கிடையே ஒருவர்மாறி யொருவராக என்னை வர்துகண்டு மார்க்கசாரியங்களைக்குறித்துப் பேசிவருவதுமின்றி, எட்லி ஜயர், வேதசாரமுள்ள சில துண்டுப் புஸ்தகங்களையுமெனக்குக் கொடுத்துக் கவனமாய் வாசிக்கும்படியாக என்னை வருந்திக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறதுமுண்டு. இதினால் ஜயர் தந்த புஸ்தகங்களுடன் தாயுமானார் பாடல், பட்டினத்துப்பிள்ளைபாடல், வைராக்கிய சதகமுதலியவைகளையும் அத்துடன்கூடவாசித்துக் கடவுள், ஆத்துமா, மோட்சம், நரகம், என்பவைகளை வாசித்துச் சிந்தித்து வந்ததே என் மனந் திரும்புதலுக்கேது காரணம்போலக் காணப்பட்டாலும் கருணைக் கடவுளே என்னை அதிசயிக்கப் படத்தக்கவிதமாய் என்னைச் சேர்த்தருளினாரென்பதற்குச் சற்றேனுஞ் சந்தேகமில்லவ. ஆனால் நான்சத்திய மார்க்கத்தில் ஸ்திரங் கொள்ளவந்தெப்பொழுதோவென்றால், உவெஸ்லியன் மிஷன் சங்கத்தைச் சேர்ந்த சிலகிறிஸ்தவர்களுடன்கொண்டாட்டம்பண்ணி,' அச்சபையாரினொழுங்கின்படி சகோதரகூட்டம், செபக்கூட்டம், மிசியோனரி கூட்டமுதலிய தேவபத்திக்கு ஏழப்புதலாகிய சில கூட்டங்களிற் சேர்ந்து, நல்லுணர்வுகளைப் பெற்று வந்ததின் பின்தான். இதுகாரியமிப்படிநிற்க,

நான் முன்னோருபொழுதும் அறியாததும், ருசியாததுமான இந்த நேசவிருந்து ஆ! எவ்வளவு இன்பமானது. பாருங்கள் சகோதரர் ஏக்கத்துடன் வாசம்பண்ணுவது எவ்வளவு உத்தமமும், இன்பமுமாயிருக்கின்றது. அது ஆரோனின் சிரசின்மேலூற்றப்பட்டு அவனுடைய தாடியில் வடிந்து அங்கிகளின்மேல் விழுகிற சுகந்த தைலத்தைப்போலவும் ஏர்மோனின்மேலுஞ் சீயோன் மலைகளின்மேலும் பெய்த பனியைப்போலவும் இருக்கின்றது. அதில் யெகோவா நித்திய சீவனுகிய ஆசீர்வாதத்தைக் கட்டளையிட்டார்.

புதினசங்கதிகள்.

ஆபிரிக்கா.—இவ்விடத்திற் காப்பிரிகளுக்கும் இங்கிலீசுகாரருக்கும் நேரிட்டயுத்தஞ் சிறிதுநாளாக நிறுத்தப்பட்டிருந்தாலுந் திருப்பவும் யுத்தம் இருதிறத்தவர்களுக்கும் தொடங்கிக்கொண்டது. ஆனாலும் இவ்விடத்தில் நடந்த விதன சங்கதியென்னவெனில், இங்கிலாந்து இராசாத்தியுடைய ஒருபுகைக் கப்பலில் பட்டாளத்தைச் சேர்ந்தவர்களுங் கப்பற் கிலாசுகாரரும்கூட அறுநூற்றைம்பதுபேரளவுக்கு ஏறிவருகையில் அந்தக்கப்பல் ஒரு மலையிலே அடித்துடைந்ததினால் அதிலிருந்த அறுநூற்றைம்பதுபேரில் ஏறக்குறைய அன்பதுபேர்மாத்திரம் கப்பலிலிருந்த வள்ளங்கள்வழியாய்த் தப்பிக்கொள்ள மற்றவர்களெல்லாரும் அமிழ்ந்திப்போனார்கள்.

பருத்தித்துறை மதுபானவிலக்கு.—இச்சங்கமொன்று இவ்விடத்திலேற்படுத்துவது அவசரமோ எனஆலோசனைபண்ண நீதவானுடைய கேள்விப்படி பதினாறுநிகழி பின்னேரம் ஒருகூட்டம் வைத்ததேவலையில் சனங்கள் ஆயிரம் பேரளவுக் குவந்து கூடினார்கள். இப்படிப்பட்ட ஒரு சங்கம் உண்டாக்கப்பட வேண்டுமென்பதற்குச் சில நியாயங்கள் காட்டிச் சிறிது ஒடுங்குச் சட்டங்களையும் உண்டாக்கின பிற்பாடு நீதவானும், அலுப்பாந்தியிற் துரையும், தொசன் துரையும், கறுத்தவர்களுக்குள், ௩௬௯ பேரும் இனிமேற் குடிக்கமாட்டோமென்று கையெழுத்து வைத்தார்கள். பொழுதுபட்டதினால் மறுபேர் கையெழுத்துவைக்க இடமில்லாமற் போயிற்று.

கொழும்பு.—இற்றைக்குச் சிறிதுநாளக்குமுன் றட்னி என்ற கப்பல் கொழும்பில் நிற்கையில் அதைச்சேர்ந்த ஒரு கிலாசுகாரன் கப்பலில் வெளிப்பக்கத்திலிருந்து வேலைசெய்து கொண்டிருக்கையிற் கைதவறிச் சமுத்திரத்தில்விழுந்து அமிழ்ந்திப்போனான். அதுவுமல்லாமல், ஏவாட்லூ என்ற கப்பல் இங்கிலாந்துக்குப் போகும்படி கொழும்பிலிருந்து பாய்வலிக்கையில் அதைச்சேர்ந்த வேறொருவன் கப்பலின் நுனிப் பாய்மரத்திலிருந்து அடித்தட்டிலே விழுந்து காயப்பட்டு உடனே இறந்துபோனான்.

MORNING STAR.

Jaffna, Thursday, April 22, 1852.

TEMPERANCE MEETING AT POINT PEDRO.

On Friday, the 16th inst., at 4 o'clock P. M., a meeting was held in the Court House at Point Pedro, at the suggestion of L. Liesching, Esq., to take into consideration the expediency of forming in that place a temperance society on the principle of total abstinence (as a beverage) from all that intoxicates. It was ascertained that upwards of one thousand natives were present on the occasion. Two of the patrons, together with the Secretary, of the Jaffna Total Abstinence Society were in attendance.

Mr. Liesching was called to the chair, and opened the business of the meeting, by briefly stating the reasons for his appearing in public on such an occasion and for recommending the formation of a total abstinence society in that locality.

Mr. Liesching was followed by five or six individuals, European and Tamil, who addressed the meeting, in connection with proposing and seconding a series of resolutions framed for the occasion.

Great interest was manifested by the assembly at what was in progress. After the pledge was introduced and its nature and bearings explained, it was formally signed, first, by the Chairman, then by two European gentlemen present,—a sub-collector and a retired magistrate, who were followed by 192 natives. Others would have signed, but night drew on, and operations were suspended. Requests were made that similar meetings might be held in the adjacent villages.

The legitimate use of the temperance pledge is strikingly illustrated in reference to two classes of Hindus,—those who never commenced the use of alcoholic drinks, and those who have, to some extent, been reluctantly brought under their power and influence. The former class are greatly pleased, that there is a legitimate and an approved method of giving expression to their views and feelings, in deprecating any further extension of the ravages of intoxicating liquors in the community. And moderate drinkers, of recent growth, who have not yet lost their character, their property, and their situations, are quite willing to abandon the use of these drinks, when they know that their companions and friends, and also their superiors, whose example they are impelled to imitate, have pledged themselves to do the same.

In the framing of the pledge in English, there was a modification of the usual form which deserves some special notice as bearing favorably, on the whole, upon the progress of reform. As nearly as we can recollect the pledge runs thus: "We solemnly promise henceforth totally to abstain from the use of alcoholic drinks ourselves (excepting for medicinal and sacramental purposes,) and to use our best discretion both by precept and example to discourage the use of them by others." The palpable advantage of this form of the pledge is, that it allows the person who has subscribed to it, to furnish the accustomed drinks to a guest, *if he conscienciously* believe, that by so doing, he shall on the whole better serve the cause of total abstinence, or have a fairer hope of bringing his guest into the light of truth on this subject, than by refusing to administer to him the desired draught.

We are, however, of the opinion that the best discretion of a majority of those who have pledged themselves, will prompt them not to furnish such drinks for their guests, seeing it is fully competent for them to furnish their own tables according to their own convictions as to what it is proper to provide, and as to what is *the best method of testifying to the truth* and importance of the temperance principles and practices they have adopted.

From the Cape.—Fearful loss of Life at Sea.—Papers from the Cape to the 4th of March have been received at Colombo. The Kaffirs had obtained a truce, but the period had expired and hostilities had been resumed. The item, however, of the most intense and painful interest, is the loss of Her Majesty's steamer *Birkenhead*, having on board 650 persons, mostly soldiers and seamen, all of whom perished, excepting about 50 persons who saved themselves by the steamer's boats. The loss of the splendid vessel and hapless inmates, was caused by the steamer's striking a rock, soon after leaving Simon's Bay.

Progress of the Maine Law.—Very great exertions are being made in several States of the American Union to secure the passage of an anti-liquor law, similar to the famous and excellent Maine law. We wish them every success in so good a work. Such a law commends itself to the good sense and sound judgment of the great mass of intelligent lovers of progress, right, and humanity.

Accidents.—A seaman was drowned at Colombo recently, having fallen from the side of the vessel where he was at work. Another was killed on board the ship *Waterloo*, just as she was setting sail for England. The poor fellow fell from the main top sail yard to the deck, and was so injured that he died almost immediately.

For the Morning Star.

REASONS FOR BEING A TEETOTALER.

The following reasons for becoming a teetotaler are addressed to those of my friends who have hitherto in common with myself been opposed to the principles of the movement. I have arranged them in the form of a dialogue as best expressing the workings of my mind.

CONSCIENCE AND REASON.

Con. Is the moderate use of wine forbidden in Scripture?

Reas. (Emphatically) No!

Con. Is drunkenness increasing among the natives of this island?

Reas. It has hitherto been rapidly increasing. Statistics and observation show it.

Con. Do Europeans and Burghers, think you, drink on the whole less or more than is good for their health?

Reas. My experience leads me to believe that by far the larger proportion drink *more* than is good for them, leaving altogether out of the question, actual drunkards.

Con. Is it not your Christian duty as a member of society, to endeavor to find out the best means of checking the evil?

Reas. It is imperatively so.

Con. If when found, a personal sacrifice be necessary will you make it?

Reas. I will.

Con. But would Scripture warrant your sacrificing the moderate enjoyment of that which it permits?

Reas. Certainly, under certain circumstances. St. Paul practiced celibacy and recommended it, while he expressly says marriage is lawful and honorable.

Con. Do you believe that recommending natives to be *moderate* in the use of alcohol will check the evil?

Reas. I do not. They have never learned to regulate or control their passions; and experience and the testimony of the most respectable among themselves show, that as a *rule*—to which there are of course exceptions—a native who commences by using, ends by abusing intoxicating liquors.

Con. Would the rising generation, European and native, be happier than the present were the principles of teetotalism to be now adopted by the world in general?

Reas. If we may judge from the past it would be infinitely more so. We cannot tell what delusions, or evils, worse than drunkenness, may await the world; but humanly speaking thousands of children around us, sporting in innocence and health, are, if the present state of things is to continue, the marked victims of that fiend, *intemperance*, which lurks in the halls of conviviality, mingles in our social feasts, and, unseen, strikes his victim in an unguarded hour while he holds the cup of pleasure to his lips.

Con. But is not the preaching of the gospel the surest and most scriptural cure for the evil you lament?

Reas. It is: and wherever its power is felt, intemperance vanishes before it. But drunkenness is a sore obstacle to its spread. It raises barriers no *mortal* arm can break; and none surely will contend, while holding that Christianity is the main weapon, that no means are to be used for clearing the way for its reception. The principle is admitted in all our missionary and educational establishments.

Con. Can you recommend teetotalism without practicing it?

Reas. Not consistently nor effectually.

Con. Had you a dear relation living with you in danger of intemperance, could you be censured for excluding alcohol from your table?

Reas. It would be most dangerous for me to do otherwise.

Con. May you not then give your philanthropy wider range and exclude it for the sake of brethren throughout the world?

Reas. I may and will.

Con. But will not your health suffer?

Reas. It has suffered much—oftener from excess than from abstinence, though I was always considered a very moderate drinker, and the experiment I have made for some weeks convinces me I not only do not require alcohol as a beverage but am much better without it.

Con. One question more and I have done. Are there not dangers on the side of teetotalism which we have not considered?

Reas. There are. We may become intoxicated with preaching abstinence, and turn top heavy on the subject of its advantages; look on it as the panacea for all evils; give it a position which Scripture does not warrant, and censure the many excellent of the earth who do not look on the subject in the same light with ourselves. Ultra teetotalers of this kind there undoubtedly are; and they are unintentionally among the worst enemies of the cause: and this extravagance must be carefully and prayerfully guarded against.

I would now submit for the consideration of all who read this, three questions, namely:

1. Do you believe that as a European and a Christian, placed by the providence of God in a heathen country, it is your duty to endeavor to advance the good of the people?

2. Did you ever sit down and seriously consider what was the best thing you could do to check the intemperance which is prevailing to such an extent among the people?

3. Has any better course than teetotalism occurred to you? If so I pray you proclaim it to the world; it will be one of the greatest boons you can confer on it. L.

Point Pedro, April 18, 1852.

The Pledge.—I do solemnly declare that I will abstain from the use of all intoxicating drinks and drugs, and discourage their use throughout the community both by precept and example.*

*This does not apply to religious or medical purposes.

Native Female Education.—The *Englishman* informs us, that Noindra Singh, the Rajah of Coorg, has arrived in Calcutta on his way to England, whither he intends to carry his daughter to complete her education. She has already been partially educated by an English lady, and it was reported about six months ago, that she had been married to Jung Bahadoor, and had proceeded with him to Nepaul. The departure of a native princess to England solely for the purpose of being educated in western accomplishments is one of the most remarkable events of the day.

Friend of India.

REMINISCENCES OF A RECENT VISIT TO AMERICA, No. II.

At White's Hill, a hamlet in Stroud parish Gloucestershire, Mrs. Poor and myself met with a cordial reception in the family of Mr. John Knight. Mr. Knight is an old gentleman, then in his 86th year, but retaining an unusual degree of vigor both of body and mind. It was quite credible by his whole appearance that he was indeed the father of the late Rev. Joseph Knight, the founder of the Church Mission in this province, and one of my earliest associates in mission labors. My long and intimate acquaintance with his son Joseph, and his own deep interest in the missionary cause furnished subject matter for many protracted conversations;—so that my intercourse with him seemed to furnish some approximation to what might have been his joy and surprise, had he received, in vision, a visit from his deceased son after many years absence; especially was this the case, if we take into the account an actual visit, at the same time, from his eldest daughter whom he had expected never more to see on earth. Mr. Knight for upwards of 30 years officiated as a deacon or reader in a dissenting chapel of lady Huntington's "Connection" at Ebley. This situation had furnished him opportunity for an extensive acquaintance with dissenting ministers, and with the state of dissenting churches throughout that vicinity;—nor was he altogether unacquainted with the affairs of "*the church*," from which he is a dissenter. He took a lively interest also in the affairs of *the state* as well as of the *church*. It was therefore a matter of some special interest to me, after my long residence in the land of the benighted, to have free intercourse with one of the "operatives" of England, who for upwards of 80 years had evidently been making close observations upon men and things in such a country. The character and demeanor of this venerable man were in full accordance with the best impressions I had ever cherished regarding my puritan ancestors of other times. I could not therefore but regard it as an after part of my marriage dowry, that I might call him *father*. As I had never any desire to live beyond the age of "three-score years and ten," I began, on seeing the vigor and usefulness of this venerable patriarch, to question the propriety of having entertained such a sentiment, and to cast in my mind the desirableness of witnessing the progress of the campaign in the mission field yet for another generation. It then became a matter of inquiry in my mind as to what had been the means and appliances by which Mr. Knight had, to so great an extent, retained the vigor of youth, and had attained to so great an expansion of thought and feeling, both on things earthly and heavenly. Though I was unable fully to analyze the matter, it was most evident that the *fact*, together with its manifold bearings, of his having given up three children—two only remaining sons and a daughter to the foreign mission service,—was by no means the last of the inferences by which his character in the largest and best sense of the word, had been formed. For I perceived, that while he is a full blooded Englishman, he is, in his sympathies and interests, also an Asiatic islander and an African,—inasmuch as his second son, the Rev. Charles Knight, a missionary to western Africa, now sleeps in dust at Freetown—and his eldest son, after a life of usefulness in Jaffna, now lies entombed at Cotta,—both waiting, we trust, in joyful hope, for the resurrection morn.

As some of our youthful native readers may not fully apprehend the bearings of giving up three children to the foreign missionary enterprise upon one's own mind, in the way of enlarging and elevating the thoughts and feelings, I will give an illustration of the subject, on lower grounds, by relating an incident that came to my knowledge during my absence from the mission field. On one Saturday afternoon John A. B. was seen running down street, when he was earnestly hailed by C. D. "Stop John, stop; where are you going? We are going to have a game of ball in E. F.'s orchard and you must go with us." "I can't stop," replied John. "I am going down to the school-house." "What are you going there for do-day? Don't you know it is Saturday?" "I am going to the missionary meeting, I can't stop now." "But why do you want to go to such a meeting and not come and play with us?" "O" replied John, "I have got a share in the concern. I have given six pence, and I want to know what they are going to do." Though John might not have been the son of a nobleman, he was assuredly a noble little fellow, and I should like much to know his after history. And does not this little incident furnish a solution of the problem, as to how it happens that many high-minded and right-minded persons have no share or interest in many weighty concerns which are ever at hand courting their attention, viz: that they have never contributed six pence in aid of them. D. Poor.

Ice.—We learn from the Examiner that a cargo of ice from Boston, U. S., Dec. 29, arrived at Colombo on the 9th inst. A constant supply of this luxury may be expected at Colombo.

We have an article from a correspondent, on Native Marriages, which, though in type, we are obliged, by press of matter, to defer to a future number.

NATIVE FEMALE EDUCATION, No. 2.

In our last, we gave the testimony of Sir Richard Otley on the paramount importance of native female education. For the sake of making a few remarks of our own, we again quote a single sentence from Sir R.'s letter, to which we invite some special attention. "I advise you," he observes, "on this part of the subject" of female education, "that habits of industry and economy be recommended and enforced at the same time that moral and religious education is imparted." This suggestion gives us occasion to state that in the management of our native female boarding establishment, we have an illustration of the practical principle, that when all desirable points cannot simultaneously be secured, the *less* must give place to the *greater*. We feel a difficulty in training females, under all the circumstances of the case, to those habits of industry and economy which we could desire them to practise and which their condition in life renders necessary. Our practice has been to take children at an early age and sustain them in school till they are married. By this course, great and paramount advantages have been secured. One of which is a great change in public sentiment on the whole subject of female education. Formerly, procuring little girls for our boarding schools,—(a class of schools which necessarily preceded day schools,) was a difficult achievement. But so great has been the change that we dare not now let it be publicly known when we are about to receive a new class to the establishment, lest we be overwhelmed by importunate applicants; and this too though proficiency in a course of preparatory studies, as a qualification for entering, is required.

As we have now "station female schools," that is, day schools at our several stations, under the immediate supervision of the ladies of the mission, the necessity for entering a boarding school is gradually diminishing.

Another gratifying proof of progress is that the number is increasing of educated men, who are employing private tutors to teach their daughters at their own homes. As such persons are generally able to sustain their daughters at a female boarding school, we think we shall render them good service by the suggestion, that when, by the aid of private tutors, their young daughters have made progress in the first elements of learning, and when, by the aid of their mothers, they are well exercised in household labors, they then be sent to a boarding school for several years—for a longer or shorter period, as the circumstances of the case may suggest. This would be in accordance with what is customary in enlightened countries, where daughters are sent to female academies or seminaries for a period of from two to six years. And this too would be in full accordance with the spirit of Sir Richard Otley's suggestion and advice, that a course of study be so prosecuted as to secure due attention to "habits of industry and economy." In this way all points might be secured, by such an education as would prepare females for the duties of wives and mothers and to become the teachers and counsellors of their children, and fit companions for their husbands. For if the young misses were to some extent initiated into household duties and cares before going to a boarding school, they might the better continue them to some extent while at school and thus be prepared efficiently to resume them on their return home, whether to their fathers' houses, or on being married, to the houses of their husbands. If we mistake not, this is one of the best suggestions we have made to the native community since the year came in.

That fathers and mothers and all concerned may definitely understand what we are aiming at in our female educational establishments, we give below a description of a *model character* of a virtuous woman, according to which we would have their daughters educated, trained, and employed. The model here recommended is not of our own devising, but was framed by the pen of inspiration itself, and is recorded in the last chapter of the Proverbs of Solomon, as though it were a befitting climax to a code of moral sayings put forth by the wisest of men.

Who can find a virtuous woman? for her price *is* far above rubies. The heart of her husband doth safely trust in her, so that he shall have no need of spoil. She will do him good and not evil all the days of her life. She seeketh wool and flax, and worketh willingly with her hands. She is like the merchants' ships; she bringeth her food from afar. She riseth also while it is yet night, and giveth meat to her household, and a portion to her maidens. She considereth a field, and buyeth it: with the fruit of her hands she planteth a vineyard. She girdeth her loins with strength, and strengtheneth her arms. She perceiveth that her merchandise *is* good: her candle goeth not out by night. She layeth her hands to the spindle, and her hands hold the distaff. She stretcheth out her hand to the poor; yea, she reacheth forth her hands to the needy. She is not afraid of the snow for her household: for all her household *are* clothed with scarlet. She maketh herself coverings of tapestry; her clothing *is* silk and purple. Her husband is known in the gates, when he sitteth among the elders of the land. She maketh fine linen, and selleth *it*; and delivereth girdles unto the merchant. Strength and honor *are* her clothing; and she shall rejoice in time to come. She openeth her mouth with wisdom; and in her tongue *is* the law of kindness. She looketh well to the ways of her household, and eateth not the bread of idleness. Her children arise up, and call her blessed; her husband *also*, and he praiseth her. Many daughters have done virtuously, but thou excellest them all. Favor *is* deceitful, and beauty *is* vain: *but* a woman *that* feareth the LORD, she shall be praised. Give her of the fruit of her hands; and let her own works praise her in the gates.

OVERLAND INTELLIGENCE.

The Seaforth arrived from Bombay on the 11th inst., bringing the English mail of March 7th. It contains very few items of general interest. We perceive that Sir James Emerson Tennent has been appointed Secretary to the Poor Law Board in the new government, and Mr. Henry Baillie who was Chairman of the famous Ceylon Committee, is Secretary of the Indian Board. The Danes are talking of an English prince as a successor to the throne of Denmark. Rajah Brooke is reported to be seriously ill. Sir George Anderson, it is thought, will succeed Lord Falkland as Governor of Bombay. Sir Edward Sugden has been created a Peer by the title of Baron St. Leonards. Archbishop Murray of Dublin, and Thomas Moore the Poet, are dead. A sub-marine telegraph is to be laid down between England and Belgium.

SHIP CANAL.—The following notice of a great enterprize, which will tell powerfully upon the interests of mankind, we copy from the Colombo Observer:

The most important item of intelligence by the last mail from America, is the account which it conveys of the preparations in progress for the formation of the Nicaragua inter-oceanic canal. In a few months it is stated, all the arrangements will be complete for commencing operations; and in three or four years from the present time, the great problem of a ship canal from the Atlantic to the Pacific will be triumphantly solved, after three hundred years of agitation and incredulity.

The whole line has been surveyed and determined upon, and the estimates of the probable cost are completed. Last year a practical engineer from America visited England, for the purpose of securing the co-operation of the great commercial firms in the furtherance of a work in which English interests are deeply concerned; and he succeeded in obtaining the powerful aid of the Rothchilds, the Barings, and other leading capitalists. Under these auspices, the work will be undertaken in the ensuing summer, with an available capital of thirty millions of dollars, which is believed to be much more than will be required; the estimate of Colonel Childs, who has just returned from a careful examination of the line, ranging only from 16,000,000 to 20,000,000. The right of way and the necessary capital being thus already secured, and the route and the practicability of the work being practically established, nothing more remains to be accomplished but to provide the requisite labor for carrying out this magnificent undertaking. Thus will the great object of a western passage to Asia and the East Indies be achieved—an object which has occupied the earnest consideration of English scientific men from the earliest period of our connection with the East, and which has latterly been a subject of universal interest with all classes. The importance of the design cannot be overrated.

TEMPERANCE LIFE ASSURANCE.—We have been not a little interested in the discussion in the Colombo papers, which grew out of the brief notice given in the Star of a "Temperance Life Assurance Company" in America, which insured lives at rates 25 per cent less than other companies. On seeing the Examiner's first article, we were sorry to see that its editor had so poor an opinion of Jonathan as a *calculator*, but we are now pleased to notice that he has modified his views. We believe the statement made by the Observer, in reply to the Examiner, that four-fifths of the members of teetotal societies are those who have always been sober men, is strictly true; and *we know* that great numbers are those who have never used intoxicating drinks, as a beverage, at all. We are very glad to see that the Examiner had candor and good sense enough to lead it to publish the Observer's reply. What many need, in order to get right on the subject of total abstinence, is *light*, LIGHT!

ASSOCIATION AS A MEANS OF GOOD.—New forms of association arose with the opening of the unevangelized world to the gospel, and with the consequent rise of the missionary spirit; and I believe that every evangelical denomination in Protestant America and Europe now has them. They belong almost exclusively to this century. In our own country, indeed, fifty years ago, there was not one foreign missionary society, properly so called, nor a Bible, tract, education or seamen's society; and the home missionary societies were mere local institutions working on the smallest scale. But now our system of organization for propagating the gospel at home and abroad, receives contributions to the amount of $1,500,000 annually; besides half a million more for the sale of Bibles and other religious books at cost. In the evangelical churches of Great Britain and America, the aggregate of the receipts is about $5,000,000; or at least a hundred times more than was contributed, by the same bodies of Christians, fifty years ago.

Rev. R. Anderson, Sec. A. B. C. F. M.

NEWSPAPERS AND PERIODICALS IN THE UNITED STATES.—The recent census report contains interesting information respecting newspapers and periodicals. It appears there are about 2,800 papers in the United States, of which 2,000 are published in the Free and 800 in the Slave States. About 850 are Whig, 750 Opposition, 70 Free Soil or Anti-Slavery, 20 Agricultural, 40 Temperance, 200 Religious, and 870 neutral and miscellaneous. New York has 443 papers, Pennsylvania 328, Massachusetts 212, Ohio 300.

Boston Recorder.

To the Editor of the Morning Star.

DEAR SIR:—I trust the following curious circumstance, which occurred in the pettah of Jaffna on the 15th instant, will be interesting to all your readers. That there is in it nothing of fiction or exaggeration will appear evident to many native and Burgher gentlemen resident at the pettah.

In the dreary hour of midnight darkness, when calmness, quietude, peace and universal serenity reigned under every roof, a hideous alarm was heard from the house of Mr. ——, which excited such feelings in the minds of the hearers as few could conceive except those who experienced them. Not knowing what to do or whom to call, every one kept within doors till the continuance of the alarm earnestly appealed for immediate assistance. Accordingly the people one and all ran out of their houses with all haste to the house where the alarm was raised; and after due enquiry learned that the alarm was made in consequence of some robbers who were on the house, engaged in removing the tiles. Soon the constable arrived, attended by his usual retinue and equipped with every ensign vested in police officers, and rapid preparations were made to apprehend the naughty depredators, who were supposed to have escaped the sight of the collected crowd by some stratagem. Consternation and terror were now all gone. Torches, candles and flambeaux being lighted, the streets presented a truly splendid and joyous scene. While all the crowd were standing in the street, intent on taking the supposed robber, the rogue slowly descended. But who *was* it? It was no other than poor Ceazar, Mr. ——'s dog. He was coming down with such an air of countenance as to say that his dogship was surprised to see such a respectable assembly awaiting his arrival, and that he was displeased with them for disturbing his rest on the house top, whither he went to snuff a little of the sea breeze in this hot season.

NOTE. It may be queried whether the dog went there of his own accord, or whether he was not helped by some mischievous fellows to try the courage of Mr. —— or the industry of the police officers. Yours truly, G. D. B.

THE SHIP WATERLOO.—This very splendid vessel takes from our shores the following passengers, a greater number than have left Ceylon in one ship for a great length of time, Lieut. General and Mrs. Smelt, Capt. Rolleston, Major Wm. Layard, Mrs. Layard and seven children, two children of Mr. C. P. Layard, Mr. P. Layard, Mrs. E. L. Layard, child and servant, Mrs. Dick, the Rev. Dr. McVicar, Mrs. McVicar, 7 children and servant, Mrs. Middleton, Mrs. Macgregor and child of Mr. R. W. Davidson.—*Examiner, April 8.*

Mexico seems to be falling to pieces. There is no money in the treasury, no strength in the central government and scarcely any administration. Unless some important and unexpected changes occur, the confederation cannot, from present appearances, long keep together.

NOTICE.

MR. J. H. TOUSSAINT

WILL sell by public auction without reserve, on Monday, the 26th instant, at the house presently occupied as the Dispensary of Mr. G. F. Arndt, a consignment of Oilman Stores, Confectioary, Perfumery, &c.

Sale to commence precisely at half past 11 o'clock A. M.

Jaffna, April 22, 1852. 1p

NOTICE

IS hereby given that the arrack and toddy farms of the undermentioned places, in the Northern Province, from the 1st July, 1852, to the 20th June, 1853, will be exposed for sale on the dates and at the places hereundermentioned.

Jaffna and Vanny Division of the Province, on Tuesday, the 11th May ensuing, at the Jaffna and Colombo Kutcheries.

Manaar Division of the Province, on Tuesday the 11th May ensuing, at the Manaar and Colombo Kutcheries.

The condition of the rent will be made known at the sale.

Jaffna Kutchery, April 8, 1852. 1p8

அறிவித்தல்.

வடநாடுபேற்றுக்குச் சேர்ந்த இதன்கீழ்க் கண்டிக்கும் இடங்களின், தசாறுஉ ம். வருஷம் ஆயிதம் முதலாந் தேதிமுதல், அாருகும். ஆண்டு திஇமாதம், ௬௰. தேதி ஈறுனகெடுலின் சாராயங் கள்ளுக்குத்தகைகளை இதன்கீழ்த் தோகுத்துக் காட்டியிருக்குந் தேதிகளிலும் இடங்களிலும விற்கப்படும். விற்பனவின் கோந்தீசு விற்கிற சமயத்தில் அறிக்கப்படும்.

யாழ்ப்பாணம் வன்னிப்பகுதிகளின் குத்தகை வருகிற வைகாசி மாதம், ௨௧௩. தேதியாகிய செவ்வாய்க்கிழமை யாழ்ப்பாணக் கச்சேரியிலும் கொழும்புக் கச்சேரியிலும் அன்றையிற்றினம் விற்கப்படும்.

மன்னார்ப்பகுதியின் குத்தகை வருகிற வைகாசி மாதம், ௨௧௩. தேதியாகிய செவ்வாய்க்கிழமை மன்னார் கச்சேரியிலும் கொழும்புக் கச்சேரியிலும் அன்றையிற்றினம் விற்கப்படும்.

யாழ்ப்பாணக்கச்சேரி. சித்திரைமீ. அந. உ.

தசாறுஉ ஸூ.

Printed and Published at the American Mission Press Manepy, Jaffna, by THOMAS S. BURNELL.